

un drum util schimbului creator de părerii, întrețin o serioasă atmosferă de lucru și sînt menite să dezvolte un spirit teoretic, necesar soluționării frământărilor profesionale ale oamenilor noștri de teatru.

M.I.

ȘI CONȚINUTUL!

E cu totul remarcabilă „haina“ elegantă pe care au îmbrăcat-o în ultima vreme cele mai multe din programele noastre de teatru, ținuta lor grafică trădînd o sporită grijă și preocupare din partea secretariatelor literare. Apar din ce în ce mai rar, programe de felul celui întocmit pentru spectacolul *Scurtă convorbire* (Teatrul „C. Nottara“) sau pentru *Azilul de noapte* (Teatrul Municipal), compuse din două pagini pe care se află tipărită doar districația (acest „accidental“ la amintitele teatre e, din păcate, un obicei permanent, de pildă, la *Cercul de Stat*).

Așadar, aspectul grafic s-a îmbunătățit considerabil. Execuția tehnică, hîrtia, clișeele, paginația fac adesea din aceste tipărituri adevărate mici reviste ilustrate.

Trebuie semnalate și inițiativele originale. Teatrul „Tăndărică“ a editat un program ce poate fi așezat în forma unei căsute din povești: *Punguța cu doi bani* (după ce, vreme îndelungată, și acest teatru a păcătuit prin prezentarea unor simple foi volante, în loc de programe de sală), iar Teatrul de Operetă oferă, odată cu programul, repertoriul său pe o lună întreagă, tipărit cu îngrijire pe un elegant carton.

Odată cu îmbunătățirea aspectului grafic, preocuparea pentru conținutul ideologic al spectacolului trebuie oglindită în paginile programului: analiza textului, privire generală asupra operei autorului, analiza epocii, stilului (în cazul autorilor clasici) etc.

Un asemenea program a fost realizat la spectacolul *Domnul Puntila și sluga sa Matti* — Teatrul Muncitoresc C.F.R., îmbrățișînd multiplele aspecte ale operei lui Brecht, la *Vlaicu și feciorii lui* — Teatrul Municipal, la *Școala nevestelor* — Teatrul de Stat din Brăila, la *Moartea unui comis voiajor* — Teatrul Național din Iași sau la *Mincinosul*, tot la Teatrul de Stat din Brăila (din „cuprinsul“ căruia cităm ca exemplu: un articol „Carlo Goldoni“, un altul „Despre commedia dell'arte“, și un al treilea, „Despre reforma lui Goldoni“).

E cu atît mai regretabil, deci, cînd Teatrul Muncitoresc C.F.R. editează un program în care nu găsește loc să scrie

nici un cuvînt despre scriitor-opera-epocă (Shakespeare, *Doi tineri din Verona*), în schimb, publică toate fotografiile interpreților (nu oare, cu o intenție ușor vedetistă?), lipsindu-și spectatorii de elementarele îndrumări pentru descifrarea unei piese clasice. (Același teatru, cu prilejul piesei *Aristocrațiu*, n-a găsit cu cale că e necesar să publice decît un singur articol — e drept, judicios — despre una din marile creații ale dramaturgiei sovietice, dînd același larg spațiu „fizionomiei“ interpreților.)

Alteori, nici aprecierile despre autori și piese nu sînt cele mai indicate. De pildă, programul Teatrului Municipal, atunci cînd e vorba despre *Manouret*, centenara eroină a piesei cu același nume, spune despre ea că „trece pe o poziție combativă“, „demască... toate raclele, toate compromisiurile și toate mîrșăvile, pe eșafodajul cărora se clădește temeinica societate burgheză“ și că, în sfîrșit, ea „întrevede proiectată pe viitor, o lume nouă și liberă, pe care regretă că n-o va putea apuca“.

Asemenea aprecieri s-ar fi cuvenit unui... personaj revoluționar consecvent, unui adevărat luptător, ceea ce nu e nici pe departe cazul cu simpaticea eroină a comediei lui Sarmant.

Aplaudind creșterea calitativă a aspectului grafic al programelor noastre de teatru, așteptăm, în primul rînd, ca și conținutul lor să reflecte o atentă grijă și preocupare a secretariatelor literare.

NU UN ASTFEL DE „SPECTACOL“

Spectacolele Cercului de Stat se îmbunătățesc neîncetat și revista noastră a consemnat cu bucurie acest fapt. Programul din arenă devine din ce în ce mai mult un adevărat spectacol. Din păcate, tot în inerta circului (în plin centru al Capitalei), spectatorii sînt invitați cu insistență (și prin niște afișe oribile) să viziteze menajeria acestei instituții.

„Spectacolul“ e... detestabil. Menajeria e adăpostită într-un fel de grajd vechi, cu un aspect foarte puțin plăcut, în care câțiva cai și cîteva cămile (despărțite de spectatori doar printr-o sfoară, ca și doi lei ramoliți fac o impresie penibilă).

Ce a făcut oare conducerea Cercului de Stat (care se preocupă mult de reclamele luminoase și hiperzgomotoase ale circului) pentru a remedia acest fapt?

Nu de alta, dar așa cum constata un glumeț, la această menajerie vor fi aduși numai... copii obraznici, ca pedeapsă.

T.Z.